

dat o.i. werkelijk genetisch onderzoek en onderzoek over groepvorming (evolutie) bij den mensch van het allergrootste belang is. De opzet van ons heele betoog was, dit onderzoek in bescherming te nemen tegen het enthousiasme van de menschen van de „beweging”, die de wetenschap, die we beoefenen zoo licht in discredit brengen.

Wij zijn allermintst bang om wetenschappelijke beunhazerij aan de kaak te stellen, en wij deelen allermintst de meening van den heer SCHRIJVER, dat het doel de middelen heiligt, en dat wij al die propaganda en al die holle leuzen, die een behoorlijk wetenschappelijk onderzoek zoo schaden, moeten verdragen, omdat dan mogelijk eens een enkel ouderpaar een bepaald minderwaardig kind niet laat geboren worden. Het systeem van „onderbouwing” van de eugenese met wetenschappelijke feiten bevalt ons niet, het systeem van eerst een brug te bouwen en dan de pijlers, is ongezond. De heer SCHRIJVER meent, dat er in Nederland nog zelfs geen voorloopig plan voor een poging tot het ontwerpen van een wetsvoorstel tot sterilisatie bestaat. Wij hebben wel eens anders gehoord!

Als slot nog een woord over den „indruk, dat er tegenwoordig minder zwakzinnigen rondloopen dan vroeger”. Het was niet onze bedoeling te beweren, dat deze indruk meer bepaald onze eigen indruk is, en dat wij dien stellen tegenover goede Engelsche statistieken! Integendeel, wij gaven zelfs een waarschijnlijk verklaring voor het tijdelijk voorkomen van meer als zwakzinnig herkennen dan een poos geleden. Wij herinneren er nog eens aan, dat ons artikeltje onmiddellijk in aansluiting aan die vergadering van Februari werd geschreven. Met dien indruk gaven wij den algemeenen indruk weer van de bezoekers van die vergadering, die hun meeningen allermintst onder stoelen of banken staken bij die gelegenheid!

Enthousiaste beoefenaars van de Eugeniek zijn er genoeg, met wat tam-tam propaganda, zooals de heer SCHRIJVER dat noemt, vangen wij telkens weer nieuwe enthousiasten. Maar als wij ons niet tegenover ons nageslacht blameeren willen, dan moeten wij blijven werken aan den opbouw van de erfelijkheidswetenschap, die het fundament moet blijven. Ons artikel was bedoeld als een poging, die wetenschap in bescherming te nemen tegen goedbedoelde pogingen van enthousiasten, „om maar vast gauw wat te gaan doen!”

Soesterberg, 1 Juli 1933.

A. C. en A. L. HAGEDOORN.

DE ONSCHENDBAARHEID VAN DE GENEESKUNDIGE HULPVERLEENING.

Door bijzondere omstandigheden nu pas kennis genomen hebbende van het nummer van 27 Mei 1933, treft een, onder het hoofd „China” opgenomen bericht, volgens hetwelk een Japansch vliegtuig een veldhospitaal van de ROCKEFELLER-Foundation te Tsjitsjoe zou hebben gebombardeerd, mijn aandacht. Indien het feit zich heeft voorgedaan zooals medegedeeld — hetgeen inmiddels met het oog op den grooten afstand van het desbetreffend operatiegebied, en de ondervinding met oorlogsberichten opgedaan niet zonder contrôle is te aanvaarden — zal ieder dit betreuren. Dat echter dit bombardement een gevolg zou wezen van de „inschakeling van het Rode Kruis in de militaire organisatie” om met het bericht te spreken, ziehier een bewering, die vloeiende uit een zoo bekende pen, bevreemding wekt. Weet de Redactie dan niet, dat juist de Conventie van Genève laatstelijk herzien in 1929 (art. 10) als de onmisbare voorwaarde voor het recht op onschendbaarheid eischt onderwerping van het personeel der vereeniging tot hulpbetoon aan de militaire wetten en reglementen, en dat indien, zooals men blijkbaar wenscht, de „wil om hulp te verleen” los gemaakt werd van den nationalen grondslag, de hulpverlening zelve „uitgeschakeld” zou worden — en voor goed?

Mr. Dr. F. W. DONKER CURTIUS.
*Secretaris-Genevaal van het
Nederlandsche Rode Kruis.*